

løs, men alt, hvad vi modtog, fik vi ad Øjets og Ørets Vej. Hun havde nemmet saavel Grundtvigs som Kolds Maade at undervise paa. Jeg husker grønt, at hver Gang hun havde været i Vartov Kirke og kom hjem igen, var hun saa glad og maatte hen at fortælle min gamle Fader, at nu havde hun hørt Grundtvig, og Fader og hun fik da en lang Samtale om, hvad hun der havde faaet med hjem, for hun kunde huske. Hun var en rar, troende Kvinde, og hun favnede os Børn med inderlig Kærlighed og vidste aldrig det gode, hun vilde gøre os. Vi fik ogsaa Pastor Tolstrup hen i Skolen for at lære os at synge, og han lærte os mange dejlige Salmer og Sange. Han var en Sangmester og kunde, som hun sagde, lære os at synge Guds Liv, medens vi var Børn, saa vi aldrig siden glemte det. Ja det var det og meget andet godt, hun vilde lære os. Ogsaa skønne Juletræer pyntede hun. Ja, der var meget, der kunde fortælles om de glade Børnedage, jeg har kendt hos hende; jeg glemmer hende aldrig; men nu maa dette være nok. Det kan jo dog aldrig udtales, hvad Hjertet kan føle ved en saadan Lærerinde og Veninde. Der er jo ogsaa mange, som har bedre Evner end jeg til at skrive en Tak til hende.

Saa til Slut et Ønske om at mødes histoppe hos vor himmelske Fader, som hun dengang lærte os at tjene og kende. Ja gid vi igen maa samles med hende, det ønsker jeg af Hjertet.

Hendes Pige, som hun kaldte mig,

Maren Ohlrich-Brandt.

„Kvindeugen“.

I den første Uge af Marts afholdtes over hele Landet den i »Kvindevalgret« for Januar og Februar omtalte Kvindeugen. Der var til denne »Uge«s Møder indbudt Talere fra og søgt Samarbejde med flere Kvindeforeninger, i Almindelighed Dansk Kvinde-samfund og Kvindevalgretsforeningerne, for at de samtidig kunde fremsætte deres Krav og agitere for deres Formaal og tillige skaffe Tilgang til Møderne af et Publikum som maaske ellers ikke søgte Afholdsmøderne. Samarbejde med Foreningerne synes ikke at have været etableret; Afholdsspørgs-maalet ligger jo ogsaa udenfor Foreningernes Omraade og indenfor de enkelte Foreninger huses der de mest forskelligartede Anskuelse om dette Punkt, derimod synes ikke faa af Foreningernes Medlemmer at have talt deres Sag ved disse Møder, baade i København og i Provinsbyerne. Hvor mange er ikke let at se, da adskillige af Talerne staar i begge Organisationer og man ikke altid af Referatet kan skønne, om vedkommende har talt for den ene eller den anden Sag. I København talte saaledes ved det store Møde, arrangeret af Fællesrepræsentationen for Danmarks Afholdsforeninger og Afholdsudvalget i Danske Kvinders

Nationalraad kun Tilhængere af Afholdssagen; ved det hvide Baands Møde talte Formanden for Danske Kvinders Nationalraad, Frk. Henni Forchhammer, ud fra et Afholdssynspunkt om, hvad der skal og kan gives Afholdsfolk i Stedet, naar man tager Spiritus fra dem.

Ved andre Møder talte Formanden for Danske Kvindeforeningers Valgretsforbund, Frk. Eline Hansen, om, hvad Kvinder, der har opnaaet politisk Valgret, har arbejdet for; Medlem af Bestyrelsen for Landsforbundet for Kvinders Valgret, Fru Julie Arenholt, om Kvinders Valgret, Formand for Københavns Kvindevalgretsforening, Frk. Meta Hansen, om Kvinders Valgret og hvad der i den civile Lovgivning staar tilbage for Kvinderne. Endelig talte ved et af Møderne en af Kvindesagens evig unge Veteraner, Frk. Jutta Bøjesen-Møller.

Møderne har været velbesøgte, og Talerne saavel som Indbyderne synes at have haft al Grund til at være tilfredse med Tilslutningen.

a—n.

Engelsk Kvindevalgretstilhænger i Danmark.

Danmark gæstes for Tiden af en irsk Socialdemokrat, Mr. Shaw Desmond, en udmærket Taler og Agitator, der

ses af den gamle Kvindes Iver for intet Øjeblik at slippe Børnene af Syne. Hendes magre Hænder slutter sig krampagtig om Drengenes Arme og hun slæber dem sanseløst med sig hid og did. Den ene Dreng bærer en Kat i en Spaankurv, den anden en Fugl i et Pindebur og fem Paraplyer. Det er hele Bagagen. Er denne gamle, senile Kvinde virkelig den eneste Beskyttelse, de to Smaadrenge har at støtte sig til? I saa Fald er de daarligt stillede.

Strømmen tyndes efterhaanden som Pilgrimstogets enkelte Smaagrupper forsvinder ind i Toldrummet. Tilbage paa Perronen bliver en lille purung Enke, der sidder paa en af Bænkene med sit spæde Barn. Det er gemt i en

Flonelsrulle, hvorfra der kun stikker frem to smaa bitte Hænder med lyserøde Fingre og et lille sorthaaret Hoved med Antydning til en Næse og en aaben, firkantet Mund, som vræler hæst og arrigt. Kort fra staar en graa-sprængt Landeværnsmand. Han ser hen til Gruppen, kigger til højre og venstre for at overbevise sig om, at ingen Overordnet ser ham og endelig nærmer han sig Skridt for Skridt til Bænken og stikker en tyk Pegefinger i Barnets ene Haand, der straks klamrer sig fast om den. Han leger med sin Sabelkvast foran dets Øjne til det ler. Og de to fremmede Mennesker, der her mødes i en tilfældig Stund — Soldaten med sin Familie

derhjemme og Enken med sit spæde hjemløse Barn — ser paa hinanden med et Udtryk af varm Forstaaelse, hvori der ligger en Forjættelse om den Pagt, som Mænd og Kvinder en Gang vil slutte mod al fremtidig Krig!

Clinny Dreyer.

Landsforbundets Sparebøsser bør findes paa ethvert Medlems Bord.